

Forfatter: Brandes, Georg

Titel: Udrag fra Hovedstrømninger. Den romantiske skole i Tyskland (1873)

Citation: Brandes, Georg: "Samlede Skrifter", i Brandes, Georg: *Samlede Skrifter*, 1899-1910, s. 419. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brandes04-shoot-idm139992357040688/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Skrifter

vævede, hører til det Utaaleligste, den tyske Romantik har frembragt: et Læsedrama paa 400 Sider i stort Oktav, der begynder som en vild Studenterkomedie i Halle og fortsættes som en Pilegrimsmysterie i Jerusalem. Det drejer sig om den middelalderlige Grundtanke, at den hellige Grav er Verdens Midtpunkt og ender med Aabenbaringen af tre lysende Kors over Hovedpersonernes Grave.

Der forekommer her et Optrin, i hvilket Celinde om Natten vil skære Hjertet ud af Brystet paa sin døde Elsker for ved Hjælp af de Trolddomskunster, hun dermed kan udføre, at viude sin levende Elskedes Hjerte; den Døde stiger med blødende Bryst op af Kisten og beklager sig over den Medfart, han lider, i Vers som disse:

. Elskte, du gennemborer mit Hjerte,
det er mere bittert end Helvedes Smerte.

Straks derefter afslører Kirketjeneren sig som den skinbarlige Djævel og bortfører Celindes onde Moder som sin Brud.

I et andet Optrin skal Celinde i en Klippehule føde et Barn. Dette gaar paa Teatret saaledes til: Der kommer en Stork, som bærer et Barn i Næbbet og styrer sin Flugt ind i Hulen; efter den kommer en hel Sky af Storke, som trækker mod Syd og synger:

Har Barnet du maattet slæbe paa,
kan du Moderen nu med Vingerne slaa;
har du maattet flyve og fare saa vide,
med Næbbet nu kan du hende bide.

Barnet er dødfødt og den stakkels Moder fortvivler. Denne Kendsgerning bliver os paany meddelt af en Stork:

. I min Vrede,
i Rejsefeberens Hede
har jeg trykket Barnet ihjel o. s. v.

Og nu følger straks herpaa højtidelige Scener, og det af saa modbydeligt græsselig Art som den, der til Overskrift har *Fristelserne i Ørkenen*, i hvilken Ahasverus kæmper med den Fristelse, af Sult at æde en lille levende Dreng op, der sammen med ham er bleven reddet fra et Skibbrud. Den evige Jøde siger: 'Hvilken